

Helgoland i 1864 o. s. v. Ja, om det saa kun er et saadant lille Træk, som at man i Fjor hentede „Madammen“ ovre fra Kolding til en Ø, hvor man trængte til hendes Hjælp, paaskønner man det og siger, at det er en god Gerning af vor Orlogsmarine. Hverken i smaat eller i stort ville vi i mindste Maade underkende Marinens Betydning, men at det skyldes denne, at vor Handelsflaade respekteres, som den gør, er lidt mere, end jeg tror, at man med Rette kan sige.

Idet jeg slutter disse Bemærkninger, skal jeg ikke undlade endnu en Gang at udtale det Haab og det Ønske, at det høje Ting vil vedtage, at Andragendet i Henhold til Udvalgets Indstilling henvises til Marineministerens Overvejelse. Ifølge de Udtalelser, den højtærede Marineminister er fremkommen med, haaber jeg ogsaa, at han vil være opmærksom paa disse Ting, og naar dette sker, er jeg overbevist om, at det ikke vil drage yderligere Følger efter sig og ikke længer vil sætte Sindene i saa stor Bevægelse, som det har gjort i den sidste Tid. At dette maa ske, er mit Haab og mit Ønske, thi jeg tror, at alle deri interesserede staa sig bedst ved, at der arbejdes i god Forstaaelse og Fordragelighed imellem vore Handels- og Orlogsmariner.

S. Bojesen: Jeg skal fatte mig i al Korthed; dels har jeg udtalt mig før i denne Sag, og dels er der jo talt saa meget om den i Dag, at der ikke er meget tilbage for mig at bemærke. Sagen er jo i al Korthed den, at der er blevet dannet et nyt Dampskibsselskab, hvor der er nogle Poster at besætte; et Par af Posterne blive givne til Søofficerer, og saa bliver Koffardførerstanden irriteret over, at man vil tage disse Poster fra den. Jeg finder, at denne Irritation egentlig ikke har været paa sin Plads. Jeg synes, at man maa indrømme, at der her er Tale om to Dele af en Sømandsstand, som hver har sin lovlige og fulde Berettigelse til at overtage de paagældende Hverv. At et Kompagni giver disse Hverv til den ene eller den anden Del af dem, maa dog absolut være en frivillig Sag for Kompagniet, og dette er ogsaa indrømmet baade fra den ene og den anden Side. Naar der hersker Utilfredshed med, at der gaar, om jeg saa maa sige, et Par Ben at gnave fra den ene Del af de berettigede Personer, og den anden i den Anledning indgiver et Andragende til Rigsdagen for ad Lovgivningens Vej at faa dette forhindret i Fremtiden, forekommer

det mig at være — for at bruge et mildt Udtryk — en lille Smule usmageligt. Det er en slet og ret Konkurrence, som er retmæssig og lovlig fra de vedkommendes Side, og jeg ser ikke, at man i det hele taget plejer at gaa frem paa den Maade her i Verden, at naar den ene faar tilfredsstillet sine Ønsker, ville de andre forhindre det ved ad Lovens Vej at søge at forandre Betingelserne, saaledes at det i Fremtiden slet ikke kan ske. Jeg synes ikke, at det er den rette Maade at tage Sagen paa, og det er i alle Tilfælde lidet kollegialt, og naar det tillige sker paa den Maade som her, gør det endnu mindre noget godt Indtryk. Der er i Andragendet fremdraget forskellige Urigtigheder, hvoraf den ærede Ordfører har rettet en enkelt og den højtærede Marineminister flere. Der kunde ankes over eller kritiseres et Par Ting endnu, som jeg skal berøre med nogle Ord. Der staa saaledes, at Uddannelsen i Orlogsmarinen „gaar i rent militaristisk Henseende og saaledes er vidt forskellig fra den handelsmaritime Uddannelse“. Jeg kan nu ikke forstaa, hvordan en Sømand bliver uddannet i militaristisk Henseende, det har jeg ikke lært. Jeg tror, man reber paa militær Vis paa samme Maade som til Koffardis, man ankrer og letter ikke anderledes paa militær Vis end i et Koffardiskib, man lodder og maaler ens, kort sagt, alt det sømandsmæssige er fælles for begge Mariner, Orlogsmarinen og Handelsmarinen, og ogsaa Befalingsmændenes Uddannelse foregaar efter fælles Regler. Naar der endvidere ankes over, at Søofficererne gøre „en ubestemt Tjeneste som Vagtchef, saa ved jeg ikke, hvad der menes med „ubestemt Tjeneste“. Jeg skal nemlig oplyse, at denne Tjeneste er en ret bestemt Tjeneste, en Tjeneste, som bliver i højeste Grad kritiseret og kontrolleret fra vedkommendes allertidligste Optraeden. Officeren faar i Orlogsmarinen fra en meget yngre Alder end i Koffardimarinen Lejlighed til at overtage et Ansvar, og der er intet, der modner en Sømand mere end netop dette at føle Ansvaret. Det er allerede berørt her i Dag, at det System, der følges i Orlogsmarinen, er en intensiv Ledelse fra tidlig til silde, Ætmaalet igennem, saa længe de paagældende ere til Søs, og der opnaas derved, at baade Tjenesten som Vagtchef og al anden Tjeneste om Bord i Orlogsskibet bliver af den Art, at man med Rette har fundet, at 9 Maaneders Orlogsfart som Lærling tæller for 18 Maaneders Koffardifart. Der er nemlig for de unge Mennesker ikke en ledig Time i al den Tid, de